

GYALOGJÁRÓ EMBER ÉNEKE.

I.

Az országúton ballagok.
Holdfény-ezüstös fellegek közt aranybogárka csillagok.
Tücsök muzsikál, csak úgy magának,
Alvó fűszálak harmathúvós rejtékén,
És valahol, bóbiskoló barackfa-lomb mögött,
Egy láthatatlan pajta melegéből,
Lassan, békésen, álmosan,
Elbődül egy tehén.

De hirtelen rezzen és mozdul mögöttem az út.
Dobogó, durva, távoli lárma zúg.
Fény szúr elő, mint éles, hosszú nyíl,
És ide-oda táncol és nő és súlyosodik,
S mint egy alattomos fény-faltörőkos,
Rombolja el az éjszaka tündérpalotáját,
É gögös-sebesen, titok-sötétén
Dübörög el mellettem a vonagló éjben
Az automobil.

II.

Vajjon ki lehet,
Aki bent ül az üvegfal megett?
Hárító bőröket pajzsol a fülére,
Hideg üveget hord a szemén.
Ugyan ki lehet szegény?
Végigszáguld az éjszakán,
Villany-sebesen, gép-magán,
És nem is nézi meg talán
A kedves furcsa freskót a templomunk falán,
A szentjánoskák mécsét meg se látja,
Nem sajdul a szívébe a tücskök szerenádja,
Nem állítják meg az emberek,
A kik itt élnek a gyertyás ablakok megett,
Nem mond neki semmit a báránycsapat,
Még fel se nézett tán a csillagokba!
Tán nem is érzi az élő éjszakát!
És elgázolja az őr kutyát.

III.

Csak eldübörög a dolgok mellett,
 Elvágat a tűnő lét tetején:
 Börpáncél van a füle mellett,
 Acél üveg két hal-szemén.
 Csak átvillan a dolgokon:
 Nem mint az esti szellő,
 Amely minden bokorral, bogárral rokon.
 És magábaölel minden illatot,
 S amelytől most is mámoros vagyok,
 Csak mint a villany, a reflektor sápadt északi-fénye.
 Ugy csillan végig az úton, a dombon, a réten, metszön, hűsen,
 És meg nem melegszik tőle a fű sem:
 Meddő sugár, nem símogat, csak villan és vakít,
 És aki belenéz, eltakarja védőn
 A szemeit.
 Csak elsuhan a dolgok mellett
 Buta percek alatt,
 És ahogy elcikázott,
 Utána semmi nem marad,
 És a millió pici mindenségből
 Őbenne semmi sem marad,
 A minden aprók melegéből
 Neki szegénynek semmi sem marad.

IV.

Ő csak dübörög. Hová?

Egy pillanat: még itt kaszál
 Körülöttem a sárga sugár.
 Egy villanat, egy surranat:
 S már túl a falun gyúlad fel a táj.
 Két villanat: és már oson,
 Lassít az alattomos gép a városon,
 Ahol bárókban zakatol a jazz,
 S a Fenevadról foszlik a mez.
 Három villanat: Budapest,
 És Bécs és Páris:

Egy nagy házban egy generális
 Virraszt nagy térképek fölött.
 A fáradt Gép tovább zörög:
 Pálinkabűzös sztrájkanyák,
 Álmukban nyöszörögnek az édesanyák . . .
 És még egy utolsó villanás,
 Egy fényszikoly robban az égnek:
 A mechanikus a rozzant Gépet,
 A Hullát várja a Hullaház.

V.

Ó Istenem, milyen szegény!
 Pedig ember ő is, akárcsak én!
 És akár az a vándorló legény,
 Aki ott ül a hid peremén,
 Szivarkát sodor víg lüftyszó-lütemre.
 És visszamosolyog az Adjistenemre.
 Hiszen őt is, őt is az Isten keze gyúrta.
 Mint ezt, a kis kutyát,
 Amely az úton most fut át,
 És felém kaffant barátságosan,
 Mintha mondaná: „Szervusz, paltás,
 Ugyebizony szép estve van!”
 És ezt a lekaszált édes lóherét,
 Amelyen most elnyújtózokodom,
 A lelkem gyökeréig telten
 Békességgel és illatokkal,
 És föltekintek, és összerosolygunk
 A csillagokkal.

(Szeged.)

SIK SÁNDOR.